

עפ"ג 28287/02/21 - מדינת ישראל נגד עבדאללה אבו הלאל, נביל אבו הלאל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

22 אפריל 2021

עפ"ג 28287-02-21 מדינת ישראל נ' אבו הלאל ואח'

בפני הרכב כב' השופטים:
י. גריל, שופט עמית [אב"ד]
ע. ורבנר, שופטת
א. בולוס, שופט
המערערת:

מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז חיפה
ע"י ב"כ עוה"ד שרון איל

עבדאללה אבו הלאל
ע"י ב"כ עוה"ד סארי עבוד
נביל אבו הלאל
ע"י ב"כ עוה"ד בדר אגבאריה

נגד
המשיבים:

הודעת ערעור מיום 14.2.2021 על גזר-דינו של בית משפט השלום בחדרה (כב' השופט אהוד קפלן) מיום 12.1.21 ב-
ת"פ 52828-03-19.

פסק דין

א. בפנינו ערעור המדינה על גזר דינו של בית-משפט השלום בחדרה (כב' השופט אהוד קפלן) מיום 12.1.21 ב- ת"פ 52828-03-19, לפיו נדון כל אחד משני המשיבים ל-9 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, בניכוי הימים בהם היה נתון במעצר מאחורי סורג ובריה לפי רישומי שב"ס, וכן ל-7 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, והתנאי הוא שהם לא יעברו עבירת נשק מסוג פשע.

ב. הנסיבות הצריכות לעניין הן בתמצית אלה:

בכתב האישום שהגישה המדינה כנגד שני המשיבים נטען, שבתאריך 5.2.19 בסמוך לבית המצוי בשלבי בניה המשמש את המשיב מס' 1 בכפר ערערה, מתחת למשטחי עץ, החזיקו המשיבים בצוותא שני כלי נשק מסוג קרלו (תת מקלע מאולתר), האחד שחור ואותו מחסנית, והשני כסוף ואותו שתי מחסניות, כשבאחת מהן 4 כדורי תחמושת 9 מ"מ. כלי הנשק היו עטופים כל אחד בניילון נצמד.

בנוסף, החזיק המשיב מס' 1 במגירה בחדרו בתוך קופסת סיגריות כדור תחמושת מסוג 5.56 מ"מ (המשמש נשק ארוך), וזאת ללא רשות על-פי דין.

המדינה ייחסה למשיבים עבירה של רכישת/החזקת נשק שלא כדין, לפי סעיף 144(א) של חוק העונשין, התשל"ז-1977 בשילוב עם סעיף 29(א) של חוק העונשין, וכמו כן עבירה של רכישת/החזקת חלק של נשק או תחמושת לפי סעיף 144(א) סיפא לחוק העונשין בשילוב עם סעיף 29(א) של חוק העונשין.

נטען בכתב-האישום, כי במעשיהם החזיקו המשיבים נשק, אביזר נשק ותחמושת בצוותא ואין נפקא מינה אם כל המעשים נעשו מקצתם בידי אחד ומקצתם בידי אחר.

יצוין, כי המשיב מס' 1 הוא יליד שנת 00.00.1995, והמשיב מס' 2 הוא יליד 00.00.1998.

ג. בישיבות בית משפט קמא מיום 26.3.19 ומיום 16.4.19 כפרו המשיבים באמצעות סנגוריהם בעובדות כתב האישום, ואולם בישיבה מיום 10.6.19 חזרו בהם המשיבים מכפירתם, הודו בעובדות כתב האישום והורשעו בהתאם.

בטרם נשמעו הטיעונים לעונש הורה בית משפט קמא על הזמנת תסקיר שירות המבחן. בהמשך הוזמנו תסקירים נוספים, ובסופו של יום הונחו בפני בית המשפט שלושה תסקירים לגבי כל אחד מן המשיבים.

ד. **לגבי המשיב מס' 1** (יליד 1995) עלה מן התסקיר הראשון מיום 7.11.19, כי עבד בשלוש השנים שקדמו לתסקיר בתחום הטיח, ובמועד התסקיר הוא ניהל עסק עצמאי, וכמו כן נשא אישה בספטמבר 2019. אין למשיב מס' 1 הרשעות קודמות.

לגרסת המשיב מס' 1, בעת בניית הבית והרחבת השטח, כאשר חפר לצורך בניית גדר, מצא הוא את הנשק בתוך שקית, ונמנע מלפנות למשטרה מחשש שגורמים עבריינים, להם יכול ושייך הנשק, עלולים לפגוע בו, ולכן החזיר את הנשק למקום בו מצא אותו, בתקווה שבעל הנשק יגיע וייקח אותו. לבני משפחתו נמנע המשיב מס' 1 מלספר על כך כדי שלא יפנו למשטרה מחשש שהדבר עלול להצית סכסוך בכפר ולהביא לפגיעה בבני משפחתו.

בין היתר ציין המשיב מס' 1, כי יש לו תחושת חוסר מוגנות באזור מגוריו, הואיל ובעבר פנה לעזרה לגורמי החוק בעניין מקרי ירי באזור מגוריו, אך פניותיו, לטענתו, לא טופלו.

באשר להחזקת כדור תחמושת בביתו טען המשיב מס' 1, שמצא את הכדור מספר ימים קודם לכן, והעדיף למסור אותו בעצמו לגורמי החוק, מבלי להיחשף לשכנים, אך לא הספיק לעשות זאת.

שירות המבחן התרשם בתסקיר זה, כי המשיב מס' 1 מתמודד עם מציאות חיים מורכבת של חוסר מוגנות, והוא תופס את גורמי החוק כמי שמתקשים להוות הגנה עבורו ועבור משפחתו, ולכן הוא פועל לעתים באופן עצמאי לפתרון בעיות בדרך הנוגדת את החוק.

המשיב מס' 1 הודה בפני שירות המבחן בביצוע העבירות, אך צמצם את אחריותו לכך, ומדבריו ניכר חוסר אונים וקושי להתמודד עם סיטואציות דומות באופן שונה בעתיד.

כמו כן התרשם שירות המבחן מחוסר יציבות בקשר שבין המשיב מס' 1 לבין שירות המבחן ועל רקע זה, קיים סיכון בינוני למעורבות חוזרת עם החוק.

כגורם סיכוי התייחס שירות המבחן לגילו הצעיר של המשיב מס' 1, היציבות שהוא מגלה לדבריו בתחום התעסוקתי, המשפחה התומכת, והעדר עבר פלילי. שירות המבחן התרשם, כי קיים צורך במעורבות טיפולית והוסיף, שאם המשיב מס' 1 יבטא מחויבות במעמד הדיון להשתלב בהליך טיפולי, ואם יוטל עליו עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות, ימליץ שירות המבחן על העמדתו בצו מבחן למשך שנה ומחצה.

ה. בישיבת בית משפט קמא מיום 11.11.19 ציין ב"כ המשיב מס' 1, שמרשו מעוניין להתחיל בהליך טיפולי וביקש להחזיר את עניינו לשירות המבחן.

בתסקיר השני, מיום 24.6.20, צוין, כי המשיב מס' 1 השתלב בקבוצת הכנה לטיפול בת ארבעה מפגשים. המשיב מס' 1 השתתף בשלושה מפגשים, ושמר על קשר יציב עם שירות המבחן. המשיב מס' 1 הדגיש את רצונו להשתלב בקבוצת עבירות נשק בשירות המבחן והדגיש את מחויבותו לקשר עם שירות המבחן.

שירות המבחן חזר על המלצתו שאם יידון המשיב מס' 1 למאסר לריצוי בעבודות שירות, יוטל עליו במקביל צו מבחן לשנה ומחצה לצורך השתלבות בקבוצה ייעודית לעבירות נשק.

ו. בישיבת בית משפט קמא מיום 28.6.20, נשמעו טיעוניה של ב"כ המדינה באשר לעונש, אך ב"כ המשיב מס' 1 ביקש לאפשר למרשו להמשיך בהליך טיפולי או לאפשר לו להשתתף בקבוצה טיפולית במסגרת שירות המבחן. בית משפט קמא הורה בהחלטתו מאותו יום על קבלת תסקיר נוסף של שירות המבחן לבדיקת התמדת שני המשיבים בהליך הטיפול.

בתסקיר השלישי, מיום 4.11.20, ציין שירות המבחן, כי מאז התסקיר הקודם הותאמה עבור המשיב מס' 1 תכנית שיקום בנושא עבירות נשק, במסגרתה השתלב הוא בשיחות פרטניות מובנות, הנוגעות לעבירות נשק, לרבות בין היתר, תפיסות בנוגע לנשק בחברה הערבית, גם מבחינה תרבותית, כמו-כן, הרגשות העומדים בבסיס החזקת נשק והשפעת הסביבה החברתית על הבחירה בכך, עמדות באשר לגורמי סמכות, ובכלל זה, אמון בגורמי החוק, תפקידים מגדריים בחברה הערבית והשפעתם על היכולת להיתמך ולפנות לעזרה, וכן פיתוח מודעות לבחירות חלופיות לשמירה על מוגנות וערך עצמי. מדובר ב-6 מפגשים אליהם הגיע המשיב מס' 1

בקביעות.

בתחילת המפגשים, שיתף המשיב מס' 1 פעולה ברמה קונקרטית, והעדיף להיות מובל בשיחה, ואולם לקראת המפגש השני, ניכרה יכולת גבוהה יותר לנתח ולשתף אודות הקשר בין החזקת נשק לבין פחד ותחושת חוסר מוגנות בחברה הערבית, לפי תפיסתו של המשיב מס' 1, שגם שיתף אודות מקרים בהם הוא התאכזב מן היכולת של גורמי אכיפת החוק לפתור בעיות וסכסוכים באזור מגוריו, דבר שהשפיע על תחושת חוסר הביטחון באזור מגוריו.

המשיב מס' 1 שיתף אודות תפקידו האחראי במשפחת המוצא, וכיום גם במשפחתו המתרחבת לאחר שנולד בנו, וכן יכולת גבוהה יותר לקבל בחירות שקולות ומתוך מחשבה על מכלול הקשיים. לאחרונה עבר להתגורר בשכונה בעלת מעמד סוציו-אקונומי גבוה יותר, כשהמקום נחוה על ידו כמוגן יותר.

מציין שירות המבחן, כי במהלך הפגישות ניכר שהמשיב מס' 1 הצליח לגעת ברמה הרגשית בהבנתו באשר לעמדות ולתפיסות שעמדו בבסיס ביצוע העבירות, והוא תיאר התמודדות אחרת ומיטיבה יותר כיום עם קשייו, לאחר שנוסף לו תפקיד משמעותי כבן זוג וכאב.

במהלך התקופה, לא נפתחו כנגד המשיב תיקי מב"ד חדשים.

שירות המבחן סיכם, כי בתקופת המבחן שארכה כשנה, התחזקה ההתרשמות כי המשיב מס' 1, התנהל בצורה יציבה וללא מעורבות בפלילים.

מוקד הסיכון קשור לתחושת חוסר מוגנות באזור מגוריו, תפיסות באשר ליעילות גורמי החוק, ותפיסות תרבותיות באשר להחזקת נשק.

למשיב מס' 1 נבנתה תכנית טיפולית ייחודית, לצורך חיבור בין מוקדי סיכון במצבו, לבין התמודדותו היום יומית עם קשייו. התרשמות שירות המבחן היא, שלמפגשים הייתה השפעה מיטיבה על המשיב מס' 1, זאת בנוסף לשינוי והתארגנות מחדש שהוא ערך בעצמו, נוכח אחריותו כיום כבן זוג וכאב.

שירות המבחן סבור, כי המשיב מס' 1 השלים את ההליך הטיפולי במסגרת השירות, ולא נראה שקיים צורך להמשיך במסגרת זו מבחן.

נוכח המאפיינים המתפקדים אצל המשיב מס' 1, השפעה מפחיתת סיכון של ההליך הטיפולי, והגורם ההרתעתי של ההליך המשפטי, ממליץ שירות המבחן לשקול בחיוב את השמתו של המשיב מס' 1 בעבודות שירות לרבות ענישה נלווית, בדמות מאסר מותנה משמעותי והתחייבות כספית גבוהה להימנע מביצוע עבירות.

ז. **באשר למשיב מס' 2** צוין בתסקיר הראשון, מיום 3.11.19, כי הוא רווק ומאז יולי 2019, עובד כמפעיל

מכונות במפעל ברזל. אין לחובתו הרשעות קודמות, וביחס לקשר עם המשיב מס' 1, שותפו לעבירה, הסביר המשיב מס' 2, כי המשיב מס' 1 הוא בן דודו מצד האב, וקיים ביניהם קשר של חברות ובילויים משותפים.

באשר לעבירות מושא כתב-האישום, ציין שירות המבחן, כי המשיב מס' 2 הודה באופן פורמלי בביצוען, אך שלל כוונה פלילית במעשיו, והציג את עצמו בעמדה קורבנית ביחס לנסיבות מעורבותו בעבירות. לטענתו, התחמושת והנשק שנמצאו בסמוך לבית המשמש את בן דודו (המשיב מס' 1) אינם שייכים לו. לטענתו, במהלך ביקור שהוא ערך בביתו של המשיב מס' 1, הבחין הוא בנשק המצוי בסמוך לבית, החזיק בנשק והצטלם כשהוא אוחז בו, ובהמשך החזירו למקום בו מצא אותו. המשיב מס' 2 תיאר את התנהגותו כילדותית ותמימה.

שירות המבחן התרשם, שהמשיב מס' 2 נוטה למזער מחומרת מעשיו, מתקשה להכיר במשמעות מעשיו והשלכותיהם האישיות והחברתיות ומגלה קושי להתבונן באופן ביקורתי במכלול הגורמים.

שירות המבחן הוסיף, כי התרשמותו לגבי המשיב מס' 2 בשלב תסקיר המעצר, הייתה שאין אצל המשיב מס' 2 תפיסות אנטי סוציאליות ועברייניות מושרשות, אך קיימים מאפיינים ילדותיים באישיותו, המשפיעים על תפקודו הכללי, תגובותיו לסביבה, והיגררות אחרי אחרים, ולמעשה מצוי הוא עדיין בשלבי התבגרות וגיבוש אישיות. שירות המבחן התרשם עוד, כי למשיב מס' 2 יכולת תפקודית יציבה בדרך כלל, הוא מתפקד בהתאם לנורמות וערכי ההתנהגות המקובלים בחברה לה הוא משתייך, וזוכה לתמיכה חומרית ורגשית ממשפחתו, וסיוע סביב התמודדותו עם השלכות מעשיו.

אמנם, המשיב מס' 2 התבטא במסגרת שירות המבחן באופן לקוני, שטחי וזהיר, והתייחס למעשיו באופן ממזער, אך כאמור, התרשמות שירות המבחן היא, שאין המדובר בצעיר בעל דפוסי התנהגות עברייניים, או אלימים באישיותו ובדרך ניהול חייו.

שירות המבחן סבור, כי בבסיס ביצוע העבירות על-ידי המשיב מס' 2, עומדים מאפייני גילו ואישיותו המאופיינים בהיעדר שיקול דעת, חיפוש אחר ריגושים, קושי בוויסות דחפים ונטילת סיכונים.

המשיב מס' 2 מתקשה להבין את הבעייתיות שבמעשיו, ובמפגשים עם שירות המבחן, הוא התמקד במחירים האישיים שנאלץ לשלם בגין מעשיו.

מן האבחון שנעשה למשיב מס' 2 עולה, שקיים סיכון בינוני להישנות התנהגות דומה ועוברת חוק בעתיד. ניכר שהמשיב מס' 2 זקוק לגבול חיצוני משמעותי, כדוגמת ההליך הפלילי המתנהל, כדי לעמת אותו עם מצבו והתנהגותו עוברת החוק.

שירות המבחן הציע למשיב מס' 2 ליטול חלק בהליך טיפולי במסגרת השירות, כדי לבחון את התנהלותו במהלך

ביצוע העבירות, ולסייע לו בהעלאת היכולת שלו לזהות דפוסי התנהגות מכשילים, מצבי סיכון לביצוע עבירה, וכן לסייע לו להרחיב את ההתבוננות על מהלך חייו.

בפני שירות המבחן לא ביטא המשיב מס' 2 נזקקות למעורבות טיפולית כלשהי, והכחיש קיום דפוסי התנהגות בעייתיים.

נוכח חומרת העבירות בהן הורשע המשיב מס' 2, והיעדר הכרה בעריכת שינוי, נמנע שירות המבחן מלבוא בהמלצה טיפולית בעניינו של המשיב מס' 2, אך יחד עם זאת ציין, שלהערכתו קיימת חשיבות בענישה מוחשית ומרתיעה.

מכאן המלצת שירות המבחן לשקול הטלת מאסר בעבודות שירות כעונש שעשוי להבהיר למשיב מס' 2 את חומרת מעשיו, ולסייע בפיתוח מודעות לאחריותו בביצוע העבירות, וזאת לצד מאסר מותנה ממושך, קנס והתחייבות כספית גבוהה להימנע מביצוע עבירות דומות בעתיד.

ח. בישיבת בית משפט קמא מיום 11.11.19, טען ב"כ המשיב מס' 2, כי בתסקיר שירות המבחן צוין, שהמשיב מס' 2 לא ביטא נזקקות להליך טיפולי, ולכן ביקש סנגורו להפנותו פעם נוספת לשירות המבחן וציין, שהמשיב מס' 2 מסכים להיקלט בקבוצה טיפולית.

שני המשיבים מסרו לבית משפט קמא, שהם מעוניינים בהליך טיפולי והבינו שהדבר לטובתם.

לפיכך הורה בית משפט קמא על הזמנת תסקירים משלימים משירות המבחן.

ט. בתסקיר השני, מיום 21.6.20, צוין, כי בתקופה שמאז התסקיר הקודם, הופנה המשיב מס' 2 לטיפול קבוצתי המיועד לצעירים, והוא השתלב בקבוצה זו, שמטרתה הקניית דרכי חשיבה והתנהגות שקולות, פיתוח מיומנויות ויכולת התמודדות עם גורמי סמכות, הרחבת היכולת לזהות מצבי סיכון ולהימנע מהם, פיתוח היכולת לדחיית סיפוקים והשליטה על דחפיו והתנהגותו, בחינת בחירותיו ומערכות היחסים גם עם קבוצת השווים, וזאת לצד הרחבת יכולתו לזהות את ההשלכות והמחירים של התנהגותו כדי להפחית את רמת הסיכון להישנות התנהגות פורצת גבולות בעתיד.

בדיווח מנחת הקבוצה נמסר, שהמשיב מס' 2 הגיע לכל המפגשים שהתקיימו באופן סדיר, הצליח לבטא את עמדותיו בנושאים שנדונו בקבוצה, וגילה התעניינות בתכנים שעלו לדיון. ההתרשמות הייתה, שהמשיב מס' 2 משתף פעולה בפתיחות, ומבטא מוטיבציה להמשיך ולשתף פעולה. צוין, שהקבוצה נמצאת בשלב ראשוני של ההליך הטיפולי.

נמסר בתסקיר, שמחמת המגבלות על רקע מגפת הקורונה, הפסיקו הקבוצות הטיפוליות לפעול.

הפעילות של הקבוצה בה משתתף המשיב מס' 2, התחדשה ביום 9.6.20, והמשיב מס' 2 היה מרוצה מכך, הביע נכונות ורצון להיעזר בהליך הטיפול, והוסיף, כי הטיפול הקבוצתי מסייע לו בבחינת קשייו ובהתמודדותו עם מצבים שונים שחווה.

נוכח כל האמור, המליץ שירות המבחן, שבית המשפט ישקול במקרה זה ענישה מאוזנת ומשולבת, שתיתן ביטוי לפן השיקומי עבור המשיב מס' 2, אך יחד עם זאת, תיתן ביטוי למחיר ממשי מוחשי שיהא עליו לשלם בגין התנהלותו עוברת החוק, ומכאן ההמלצה להטיל על המשיב מס' 2 צו מבחן לתקופה של שנה, בה ימשיך בתהליך הטיפול בו החל, וכן יוטל עליו עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות, בנוסף למאסר מותנה משמעותי והתחייבות כספית גבוהה להימנע מביצוע עבירות.

י'. בישיבת בית משפט קמא שהתקיימה ביום 28.6.20, ולאחר שמיעת טיעוניה של ב"כ המדינה לעונש, ציין ב"כ המשיב מס' 2, שנבנתה עבור מרשו תכנית טיפולית, שאמורה להימשך על-פני כשלושים מפגשים, ועד כה נכח המשיב מס' 2 בעשרה מפגשים, ולכן ביקש, שהדיון יידחה לתקופה של שלושה-ארבעה חודשים עד שיסיים המשיב מס' 2 את התכנית הטיפולית על-מנת שתהא בפני בית-המשפט תמונה מלאה. בהחלטתו מאותו יום הורה בית משפט קמא, על הכנת תסקיר נוסף של שירות המבחן, אשר יבדוק את התמדתם של המשיבים בהליך הטיפול בו הם נוטלים חלק.

י"א. בתסקיר השלישי, מיום 4.11.20, צוין, כי מאז התסקיר הקודם, המשיך המשיב מס' 2 להגיע באופן קבוע למפגשים, למעט אלה שלא התקיימו מחמת סגר, והתקופה בה שהה בבידוד. התרשמות שירות המבחן הייתה, שלמשיב מס' 2 יכולת גבוהה יותר לשתף אודות עצמו, להביע רגשות באופן אותנטי, ולנהל דיאלוג בקבוצה, וכן צוין, כי הוא מקיים קשר רציף עם שירות המבחן ומעדכן אודות שינויים שקורים עמו גם במסגרת תעסוקתית.

צוין, כי המשיב מס' 2 צפוי לסיים את הקבוצה בינואר 2021, וההערכה היא, שהמשך מעקב פיקוחי לאחר תקופה זו, עשוי להתאים עבורו.

בסיכום הדברים ציין שירות המבחן, כי למרות חומרת העבירות, אך נוכח שיתוף הפעולה של המשיב מס' 2 עם שירות המבחן, ונכונותו להמשיך להיעזר בהליך הטיפול, ההמלצה היא לשקול ענישה מאוזנת ומשולבת, ומכיוון שהצפי הוא שהמשיב מס' 2 יסיים את השתתפותו בקבוצה לקראת ינואר 2021, ההמלצה היא להטיל עליו צו מבחן לתקופה של חצי שנה, וכמו כן מאסר לריצוי בעבודות שירות, מאסר מותנה משמעותי, והתחייבות כספית גבוהה להימנע מביצוע עבירות.

להערכת שירות המבחן, עונש מסוג זה ישמש גורם מרתיע עבור המשיב מס' 2, שיש בו כדי להפחית את הסיכון להישנות ביצוע עבירות בעתיד.

י"ב. ביום 9.11.20, נשמעו בפני בית משפט קמא הטיעונים לעונש וזאת לאחר שהומצאו התסקירים המשלימים של שירות המבחן בעניינם של שני המשיבים.

נציין, שטיעוני ב"כ המדינה לעונש, בפני בית משפט קמא, נשמעו עוד ביום 28.6.20, שם עמדה ב"כ המדינה על חומרת העבירות שביצעו שני המשיבים והדגישה את העובדה, כי מדובר בשני כלי נשק ארוכים, דהיינו תתי מקלע, שלטענת ב"כ המדינה הושקע תכנון באלתורם, וכן ציינה את היותם עטופים בניילון נצמד.

ב"כ המדינה טענה בישיבת 28.6.20 בפני בית משפט קמא, שלפי הנחיות פרקליט המדינה, תת המקלע זוכה למדרג ענישה שני בחומרתו לאחר מטען חבלה, ולדבריה, מתחם הענישה נע בין 24 עד 48 חודשי מאסר בפועל.

עוד טענה כי בענייננו, המתחם נע בין 34 עד 48 חודשי מאסר בפועל, הואיל ומדובר בשני כלי נשק מסוג תת מקלע, ולרבות החזקת תחמושת תואמת.

בנוסף, הפנתה ב"כ המדינה לפסיקה רלוונטית, והוסיפה, כי מדובר במכת מדינה, ולכן יש להורות על ענישה מחמירה כדי להרתיע את הרבים. לטעמה של ב"כ המדינה, בעבירות נשק יש חשיבות מינורית לעיקרון השיקום, נוכח האינטרסים החברתיים המוגנים והצורך בהחמרת הענישה.

לטענתה, השיקול המאפשר סטייה לקולא ממתחם הענישה, לפי סעיף 40ד' של חוק העונשין אינו מתקיים בענייננו. בנוסף ביקשה, שעל המשיבים יגזר גם מאסר מותנה ארוך וקנס.

ב"כ המדינה אשר הופיע בישיבת הטיעונים לעונש בבית משפט קמא ביום 9.11.20 (לאחר המצאת התסקיר השלישי) הוסיף, כי מאז הישיבה הקודמת, בית-המשפט העליון ובתי משפט נוספים בארץ, קבעו, שגם מקום בו מתקבל תסקיר חיובי הממליץ על ענישה הפחותה ממאסר בפועל, אין להסתפק בעבודות שירות בלבד, נוכח הצורך בהרתעת הרבים וחומרת העבירה, והפנה בטיעונו לפסיקה רלוונטית. כמו כן הוסיף, שהמדינה ערה לתסקירים שהוגשו בעניין המשיבים, אך עומדת על דעתה שהענישה בעבירות בהן הורשעו השניים, מחייבת מאסר בפועל.

י"ג. ב"כ המשיב מס' 1 בטיעונו בפני בית משפט קמא, הפנה לפסיקת בית-המשפט העליון ב-ע"פ 4978/19 **אבו מנסור נ' מדינת ישראל** (28.1.20), שם הוטל על נאשם מס' 2 בגין עבירת החזקת נשק עונש מאסר של תשעה חודשים לריצוי בעבודות שירות, נוכח הליך השיקום שעבר הנאשם מס' 2 שם (נעיר, כי בית-המשפט העליון הגדיר באותו מקרה את החזקת הנשק על ידי הנאשם מס' 2 כהחזקה קונסטרוקטיבית, ועונשו הופחת ל-6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות).

לטענת ב"כ המשיב מס' 1, לא הוכיחה המדינה בענייננו קיומן של נסיבות מחמירות, וצוין, כי התקבלו שלושה תסקירים שמצביעים על השתלשלות העניינים מאז התחיל המשיב מס' 1 את ההליך בשירות המבחן, הליך שנמשך על-פני תקופה של כשנה.

עוד הוסיף, שמן העיון בתסקירים ניתן לראות כי היה שיתוף פעולה בינו לבין שירות המבחן, ושלושת התסקירים המליצו על ריצוי עונש מאסר בעבודות שירות, בהתחשב בנסיבות האישיות של המשיב מס' 1 ומשיקולי שיקום.

הסנגור הצביע על-כך, שהמשיב מס' 1 חסך זמן שיפוטי יקר משהודה בהזדמנות הראשונה, מה שחסך זמן יקר, לרבות זמנו של בית-המשפט. המשיב מס' 1 הביע חרטה, ובמהלך אותה שנה נשא אישה, נולד לו ילד, נסיבות חייו השתנו, והוא אינו רואה את עצמו חוזר למעגל הפשע, התסקירים מדברים בעד עצמם, ויש מקום לסטייה לקולא ממתחם הענישה.

הסנגור הדגיש, כי הודאתו של המשיב מס' 1 היא הודאה כנה, וזו הסתבכותו הראשונה עם החוק, מה גם שהוא בן למשפחה נורמטיבית, הקים משפחה בעצמו, ויש אפוא לסטות לקולא ממתחם הענישה ולהסתפק בעבודות שירות כפי שהמליץ שירות המבחן. ב"כ המשיב מס' 1 הוסיף והפנה לפסיקה רלוונטית.

י"ד. ב"כ המשיב מס' 2 ציין בפני בית משפט קמא, כי שירות המבחן בדק לעומק את עניינו של מרשו אשר השתתף בכל המפגשים שנקבעו לו במסגרת שירות המבחן. בתסקירי שירות המבחן צוין, שלא נעלמה מעיני קצינת המבחן חומרת העבירות שיוחסו למשיב מס' 2, אך למרות זאת, הומלץ על ריצוי עונש המאסר בעבודות שירות, הואיל והוא נמצא בשלב מתקדם מאוד של שיקום ולכן מעוניין שירות המבחן להמשיך בדרך זו. מכאן ההמלצה של פיקוח למשך שנה (נעיר, כי בתסקיר האחרון בעניינו של המשיב מס' 2 מיום 4.11.20, הומלץ על הטלת צו מבחן לתקופה של מחצית השנה, נוכח הצפי שהמשיב מס' 2 יסיים את השתתפותו בקבוצה הטיפולית לקראת ינואר 2021).

ב"כ המשיב מס' 2 הפנה לסעיף 40ד' של חוק העונשין, ממנו עולה, כי רשאי בית-המשפט לסטות לקולא ממתחם הענישה, מקום בו הנאשם השתקם או שיש סיכוי של ממש כי ישתקם. בנוסף צוין, כי מאז ביצוע העבירה, לא הייתה למשיב מס' 2 מעורבות בפלילים.

ב"כ המשיב מס' 2 הוסיף, כי מרשו היה במעצר מאחורי סורג ובריח מיום 14.3.19 עד 16.4.19, ולאחר מכן שוחרר למעצר בית מלא, בו שהה עד 4.12.19, דהיינו תקופה של כ-8 חודשים וקיים את כל התנאים שנקבעו על ידי בית-המשפט. לאחר מכן צומצם מעצר הבית, כדי שהמשיב מס' 2 יוכל לעבוד והוא אכן עובד בצורה מסודרת.

עוד הבהיר ב"כ המשיב מס' 2, כי אכן יש למגר את תופעת הנשק במגזר הערבי, אך שאל האם באמצעות החזרת המשיב מס' 2 לכלא, נמגר תופעה זו? הסנגור משיב על-כך בשלילה, בצינו, שבמקרה ספציפי זה יש לאפשר למשיב מס' 2 להמשיך בהליך השיקום, מה גם שהוא נטל אחריות מלאה על מעשיו, הודה בהזדמנות הראשונה, וחסך מזמנו של בית-המשפט.

ט"ו. בגזר הדין מיום 12.1.21 עמד בית משפט קמא על פוטנציאל הסיכון הגלום בהחזקת נשק חם קטלני שלא כדין, שעלול למצוא את דרכו לפעילות שלילית, בין אם פלילית ובין אם כנגד ביטחון המדינה. בנוסף, החזקת נשק ותחמושת על ידי מי שאינו מתאים לכך ולא הוכשר לכך, עלולה להביא לסיכון שלום הציבור ובטחונו, ובכלל זה פגיעה עיוורת באנשים מן היישוב.

תפקידו של בית-המשפט להרתיע מפני עבירות אלה ולכן נקבע, שעבירות אלה מחייבות ענישה שתרתיע את היחיד ואת הרבים. בשורה של פסקי דין נקבע, כי חומרת הסיכון הנשקף מעבירות אלה, מחייבת הטלת עונשי מאסר גם כשמדובר, לכאורה, במי שמנהל אורח חיים נורמטיבי ואין לחובתו הרשעות קודמות (רע"פ 2718/04 **אבו דאחל נ' מדינת ישראל** (29.3.04)), כשאורך התקופה תלוי בנסיבות הספציפיות של העושה ושל המעשה. לעניין זה הפנה בית המשפט קמא לפסיקה רלוונטית.

יחד עם זאת ציין בית משפט קמא, כי הסנגורים הפנו לעשרות גזרי דין שהקלו בענישה, הן לגבי נשיאת נשק (שהיא עבירה חמורה בהרבה) והן לגבי נשק אוטומטי, ואולם בית משפט קמא סבור, שקיומם של גזרי דין שאינם תואמים את הנחיית בית-המשפט העליון להחמיר בעבירות נשק, אין בו כדי ללמד על מדיניות הענישה הראויה, אלא על-כך שערכאת הערעור אינה ממצה את הדין, ושערכאות דיונית מקלות לעיתים, במקרים ראויים, שאין בהם כדי להעיד על הכלל. כמו-כן הפנה בית משפט קמא לעפ"ג (מחוזי חיפה) 23517-02-20 **מדינת ישראל נ' זיד אלכילאני** (28.7.20) שם נקבע מתחם ענישה שהרף התחתון שלו הוא עשרה חודשי מאסר, גם בגין החזקת אקדח.

במקרה שבפנינו עמד בית-המשפט קמא על-כך, שמדובר בשני כלי נשק אוטומטיים מאולתרים, והנזק שצפוי היה להיגרם מביצוע העבירה הוא גבוה, אילו היה נעשה שימוש שלא כדין בנשק, אך בפועל, מעובדות כתב-האישום עולה, שלא נעשה שימוש בנשק ולא נגרם נזק ממשי ומוחשי בעטיו. עוד הוסיף בית משפט קמא, שאין ללמוד גזירה שווה ממתחמי ענישה שנקבעו לעבירה של נשיאת נשק, שהיא עבירה חמורה בהרבה.

בית משפט קמא סבר, כי מתחם הענישה ההולם בענייננו נע בין 10 חודשי מאסר בפועל לבין 18 חודשי מאסר בפועל, בצירוף עונשים נלווים.

בכל הנוגע לקביעת העונש הקונקרטי עמד בית משפט קמא על-כך, שאין למשיבים הרשעות קודמות, השניים הודו, נטלו אחריות וחסכו זמן שיפוטי.

בנוסף, כל אחד מן המשיבים, היה נתון במעצר מספר שבועות ולאחר מכן, כ-8 חודשים במעצר בית.

עוד, ציין בית משפט קמא, ששירות המבחן מצא, שכל אחד משני המשיבים עבר כברת דרך ארוכה בהליך הטיפול.

לגבי המשיב מס' 1 ציין שירות המבחן, שההליך הטיפולי נמשך כמעט שנה, הצליח, הסיכון להישנות העבירה קטן משמעותית, המשיב מס' 1 לא הסתבך בעבירות נוספות, ובינתיים הקים משפחה. לפיכך המליץ שירות המבחן על ריצוי עונש מאסר בעבודות שירות, מאסר מותנה, והתחייבות כספית, ולא ראה צורך בהליך טיפולי נוסף.

לגבי המשיב מס' 2 ציין שירות המבחן, שהוא השתתף בכל המפגשים, ולמרות חומרת העבירות שיוחסו לו, הומלץ על פיקוח למשך שנה ומאסר בפועל שירוצה בעבודות שירות, בשים לב לכך שהמשיב מס' 2 מצוי בשלב מתקדם מאוד של השיקום ושירות המבחן מעוניין כי הוא ימשיך בדרך זו.

בית משפט קמא סיכם את דבריו בציינו, כי שירות המבחן צודק בהמלצותיו. שיקולי השיקום והמאמצים שהשקיעו המשיבים בהליך הטיפולי מצדיקים סטייה לקולא ממתחם הענישה, גם בשים לב לדו"ח ועדת דורנר. הממונה על עבודות שירות מצא את המשיבים מתאימים לריצוי מאסר בעבודות שירות, ולפיכך גזר בית משפט קמא את דינם של שני המשיבים כפי שפירטנו בפתח דברינו.

ט"ז. המדינה ממאנת להשלים עם גזר-דינו של בית משפט קמא, וערעורה מונח בפנינו. יצוין, שריצוי עונש המאסר בעבודות שירות- מעוכב.

לטענת המדינה בערעורה, חומרת העבירות ונסיבות ביצוען, אינן עולות בקנה אחד עם העונש שהטיל בית משפט קמא על המשיבים בסופו של יום. מדובר בענישה הסוטה לקולא מן העונש הראוי ומצדיקה את התערבות ערכאת הערעור.

טוענת המדינה, ששגה בית משפט קמא משקבע, כי מתחם הענישה נע בין 10 חודשי מאסר בפועל ל-18 חודשים, הואיל ולטעמה זהו מתחם נמוך מאוד. לשיטתה, בהתאם להנחיות פרקליט המדינה, המתחם הראוי נע בין 12 חודשי מאסר ועד 36 חודשי מאסר.

עוד נטען, כי שגה בית משפט קמא משהתייחס בפסיקה שאליה הפנה לענישה הנהוגה בבתי המשפט השונים בגין החזקת כלי נשק אחד על ידי נאשם אחד, ולא הביא בחשבון לצורך מתחם הענישה, כי מדובר בשני כלי נשק, תתי מקלע מאולתרים, זאת בנוסף, להחזקת תחמושת, דהיינו, החזקת מחסנית המכילה ארבעה כדורי תחמושת מסוג 9 מ"מ, התואמים לנשק שהוצמד להם. כמו-כן, החזיק המשיב מס' 1 במגירה בחדרו כדור מסוג 5.56 מ"מ, המשמש למגוון כלי נשק ארוכים.

המדינה הוסיפה, שהן התחמושת והן כלי הנשק הוסלקו במקומות מסתור מתחת למשטחי עץ באתר בנייה.

לטענת המדינה, שגה בית משפט קמא משסטה לקולא מן המתחם אותו קבע על בסיס שיקולי שיקום,

שהרי עבירות הנשק כרוכות מעצם מהותן בחומרה יתרה, הנובעת מן הסיכון הרב הטמון בשימוש בנשק לפגיעה בגוף ובנפש, קיים חשש לשימוש זדוני בנשק כדי לפגוע באחרים, וכן קיים חשש לתאונות שעלולות להיגרם בידי המחזיק בנשק.

לטענת המדינה, לא התייחס בית משפט קמא לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, ולעובדה שהמשיבים החזיקו במחסניות תואמות ובתחמושת תואמת, והעדיף את הנסיבות האישיות של המשיבים ואת היעדר עברם הפלילי, כשמנגד האינטרס הציבורי זועק לשמים וחרף כל זאת, גזר בית משפט קמא על המשיבים עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות, בניכוי ימי מעצרם, עונש אשר נמוך באופן משמעותי בנסיבותיו של תיק זה, ונמוך משמעותית בהשוואה לנסיבות העבירות ולחומרתן.

עוד סבורה המדינה, ששגה בית משפט קמא בכך שנתן שיקול בכורה לתסקירי שירות המבחן על-פני שיקולים כגון הרתעת הרבים מפני ביצוע עבירה מסוג העבירות שביצעו המשיבים, כשעולה זעקה מן החברה במגזר הערבי לעניין השימוש בנשק ולצורך בהטלת עונשים משמעותיים על אלה המבצעים עבירות של החזקת נשק, הואיל והם פוגעים בחפים מפשע ונוהגים ללא מורא משלטון החוק.

המדינה הדגישה בערעורה, שבית המשפט אינו מחויב להמלצות שירות המבחן, והשיקולים של הגנה על שלום הציבור ובטחונו מחייבים במקרה זה שלא לקבל את המלצת שירות המבחן. יש לתת את הדעת על הסיכון שהנשק הבלתי חוקי יתגלגל לידיים עברייניות או חמור מכך, לידי מבקשי רעתה של מדינת ישראל.

המדינה הדגישה, שהמשיבים לא נתנו הסבר לבית המשפט מדוע החזיקו את הנשק, ומכאן המסוכנות הרבה, הואיל ומי שמחזיק נשק בביתו, חזקה עליו שהתכוון לעשות שימוש מידי וקטלני בנשק למטרות פליליות או ביטחוניות, ובמקרה זה כלי הנשק היו בצמוד למחסנית טעונה, ומכאן הסיכון הממשי.

ב"כ המדינה הפנתה בערעורה לשורה של פסקי דין בהם נקבע, כי חומרת הסיכון הנשקף מעבירות נשק, מחייבת הטלת עונשי מאסר בפועל בגין עבירות אלה, גם כשמדובר לכאורה בנאשם המנהל אורח חיים נורמטיבי ואין לחובתו הרשעות קודמות, וכן הפנתה לשורה של פסקי דין בהם הוטלו עונשי מאסר מחמירים בגין עבירות החזקת נשק.

לטענתה של המדינה, עונש של תשעה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות מקל מאוד ומהווה סטייה קיצונית מרף הענישה המקובל. יש ליתן את הדעת על-כך, שעסקינן במכת אזור ממשית שהוכרה בפסיקה כתופעה המצדיקה החמרה בענישה, נוכח ריבוי המקרים. לטענת המדינה בערעורה, הענישה שהוטלה על המשיבים אינה עולה בקנה אחד עם העיקרון המנחה בענישה - עיקרון ההלימה.

כמו-כן נמנע בית משפט קמא מלהטיל רכיב של קנס על המשיבים, רכיב שיש בו כדי להרתיע עבריינים פוטנציאליים. לפיכך, עותרת המדינה לקבלת הערעור ולהטלת עונש של מאסר בפועל, לרבות קנס, על

המשיבים.

י"ז. בדיון שהתקיים בפנינו ביום 11.3.21 חזרה ב"כ המדינה על הטענות שבערעור תוך הדגשה שמדובר **בשני** כלי נשק מסוג תת מקלע מאלתר, שהיו מוסלקים באתר בנייה, לרבות תחמושת.

ב"כ המדינה הגישה לעיונו פסיקה בה העלתה ערכאת הערעור את הענישה מעבודות שירות לעונש מאסר לריצוי בפועל מאחורי סורג ובריח. לטעמה של ב"כ המדינה, אם הכוונה היא להילחם במגפה של החזקת נשק שלא כדון, יש להטיל עונשי מאסר לריצוי בפועל כפי שנקבע בפסיקה מן הזמן האחרון, גם אם מדובר במשיבים שאין להם הרשעות קודמות כשהאינטרס הציבורי גובר על האינטרס האישי.

י"ח. ב"כ המשיב מס' 1 ציין בטיעונו בפנינו, שנפלה טעות בסעיף 14 להודעת הערעור, שם נכתב, שהמשיבים לא נתנו הסבר מדוע החזיקו את הנשק. ב"כ המשיב מס' 1 הדגיש, שבתסקיר שירות המבחן מיום 7.11.19, לגבי המשיב מס' 1, ניתן לקרוא את ההסבר שנתן המשיב מס' 1. גם המשיב מס' 2 נתן הסבר, דהיינו, השניים מצאו את הנשק והחזירוהו למקום. מדובר במקום פתוח.

ב"כ המשיב מס' 1 הפנה ל-ע"פ 5807/20 **מוחמד שיבלי נ' מדינת ישראל** (30.12.20), שם מדובר היה בעבירה של נשיאת נשק ובית המשפט העליון מתוך התחשבות בשיקולי השיקום ונסיבות אישיות, קיבל את הערעור והטיל 9 חודשי מאסר בעבודות שירות במקום 12 חודשי מאסר בפועל שהטילה הערכאה הדיונית.

כמו-כן עמד ב"כ המשיב מס' 1 על-כך, שהענישה אמורה להיות אינדיווידואלית ואין להתעלם משיקולי השיקום ומנסיבות אישיות, והוסיף, ששלושת התסקירים שהתקבלו בענייננו מצביעים על הליך שיקומי שעברו המשיבים. גם תסקיר המעצר נטה ליתן אמון במשיבים והמליץ על שחרורם מן המעצר, הם לא הפרו את תנאי השחרור, יצאו לעבודה, ושמרו על כל המגבלות.

ב"כ המשיב מס' 1 הוסיף, שבכתב האישום **לא** צוינו נסיבות מיוחדות לחומרה והדגיש, שהמשיב מס' 1 הספיק לשאת אישה ונולד לו ילד, הוא לא עבר כל עבירה מאז, וקצינת המבחן ציינה, שהסיכוי להישנות העבירה נמוך. כמו כן הפנה ב"כ המשיב מס' 1 לכך שבית משפט קמא הביא בחשבון את גילו הצעיר של מרשו והעדר הרשעות קודמות.

ב"כ המשיב מס' 1 הפנה לפסיקה רלוונטית והוסיף, שבמקרים מסוימים, גם אם בחרה הערכאה הדיונית להטיל ענישה ברף הנמוך של המתחם, לא בכל מקרה מתערבת ערכאת הערעור.

בנוסף הפנה ב"כ המשיב מס' 1 לפסיקה שבה בתי המשפט הטילו בעבירות נשק מאסר לריצוי בעבודות שירות, בהתחשב בסיכויי שיקום. במקרה אחד הופחת עונש המאסר מ-12 חודשים ל-10 חודשים בהתחשב בהעדר עבר פלילי.

בענייננו טוען ב"כ המשיב מס' 1, שיש להתחשב בגילם הצעיר של המשיבים, שיקולי שיקום והעדר עבר פלילי, וכן הוסיף, שבתקופת עבודות השירות, לא יוכל המשיב מס' 1 לעבוד במשך תשעה חודשים ומדובר במי שזה עתה התחתן והקים משפחה, כך שלא ניתן לומר שהוא יצא ללא עונש. עמדת ב"כ המשיב מס' 1 היא, שמבחינת החברה הישראלית, עדיפה אפשרות השיקום על-פני הטלת מאסר מאחורי סורג ובריה על מי שהודה בהזדמנות הראשונה, והביע חרטה עמוקה. לטעמו של ב"כ המשיב מס' 1, אין הצדקה להתערב בגזר הדין של בית משפט קמא.

י"ט. ב"כ המשיב מס' 2 הדגיש, שבשלושת התסקירים בעניין מרשו יש המלצה לפיקוח שירות המבחן ולריצוי עונש מאסר בעבודות שירות וכן הדגיש, כי המשיב מס' 2 השלים את 30 המפגשים הקבוצתיים במסגרת שירות המבחן.

ב"כ המשיב מס' 2 הפנה ל-ע"פ 6637/17 **אליזבת קרנדל נ' מדינת ישראל** (18.4.18), פסקאות 22-23, בכל הנוגע לסמכות בית המשפט לחרוג לקולא ממתחם הענישה מטעמי שיקום, לפי סעיף 40ד(א) של חוק העונשין (דעת הרוב שם).

לטעמו של ב"כ המשיב מס' 2, מקום בו שירות המבחן ממליץ בשלושה תסקירים שבנסיבותיו הספציפיות של המשיב מס' 2 ניתן לאזן בין חומרת המעשים לבין סיכויי השיקום שלו על דרך של הטלת פיקוח, מאסר בעבודות שירות, וכן ענישה צופה פני עתיד, אין להתערב בגזר הדין של בית משפט קמא.

עוד מדגיש ב"כ המשיב מס' 2, כי הענישה היא לעולם אינדיווידואלית והמחוקק מסמך את בית-המשפט לחרוג לקולא מן המתחם שהוא עצמו קבע.

ב"כ המשיב מס' 2 מציין, שהמחוקק הסמך את בית-המשפט לחרוג לקולא מטעמי שיקום ובענייננו, אכן ראה בית משפט קמא להפעיל סמכות זו וגזר 9 חודשי מאסר (בעבודות שירות).

ב"כ המשיב מס' 2 הוסיף, כי מרשו היה במעצר חודש ושלושה ימים, ולאחר מכן בתנאי מעצר בית מלא למשך שלושה חודשים. החל מיום 4.7.19 התיר בית משפט קמא למשיב מס' 2 לצאת לעבוד כדי לפרנס את משפחתו.

הסנגור הדגיש, שהמשיב מס' 2 מעולם לא הפר את תנאי שחרורו, ועברם של שני המשיבים נקי. לטעמו של ב"כ המשיב מס' 2, אין כל טעות בגזר הדין של בית משפט קמא. אם טענת המדינה היא שבית משפט קמא העדיף את האינטרס השיקומי על-פני האינטרס האישי, הרי שבית המשפט קמא עשה שימוש בסמכות המוקנית לו בחוק, ולפיכך עומד הסנגור על דחיית ערעור המדינה.

בהודעתו בכתב לבית המשפט מיום 18.4.21 פירט ב"כ המשיב מס' 2, בשם המשיבים, כי שני המשיבים שהו

במעצר מאחורי סורג ובריאח מיום 14.3.19 עד ליום 16.4.19.

עוד הוסיף ב"כ המשיב מס' 2 בהודעתו את הפרטים הבאים:

ביום 16.4.19 שוחררו השניים בתנאים מגבילים, כך שהמשיב מס' 1 שוחרר לבית הוריו למעצר בית מלא ללא "חלונות התאווירות" והמשיב מס' 2 שוחרר לבית דודו באום אל פחם למעצר בית מלא ללא "חלונות התאווירות".

ביום 3.7.19 נעתר בית משפט קמא לבקשת המשיב מס' 1 והורה על שינוי תנאי שחרורו בכך שאפשר לו לצאת לעבודה מן השעה 06:00 עד השעה 18:00 בפיקוח אביו, ולאחר שעה זו, להישאר במעצר בית מלא עד 06:00 בבוקר.

ביום 4.7.19 נעתר בית משפט קמא לבקשת המשיב מס' 2 והורה על שינוי תנאי שחרורו, בכך שאפשר לו לחזור לבית הוריו, וכן לצאת לעבודה מן השעה 05:30 עד השעה 17:30, ולאחר מכן לשהות במעצר בית מלא עד 05:30 בבוקר.

ביום 4.12.19 הורה בית משפט קמא על צמצום שעות מעצר הבית של המשיבים וקבע שעליהם לשהות במעצר בית מלא בין השעות 19:00 עד למחרת 06:00, בפיקוח מפקחים, וכן נקבע שבמהלך כל שעות היום, שבהן הם לא ישהו במעצר בית, יוכלו הם להתהלך ללא פיקוח.

ביום 10.5.20 הורה בית משפט קמא על ביטול מעצר הבית הלילי בעניינו של המשיב מס' 2 ונקבע כי יוכל לצאת מביתו בכל השעות ללא פיקוח, ושאר הערובות יישארו, וביום 17.5.20 הורה כך בית משפט קמא לגבי המשיב מס' 1.

כ. לאחר שנתנו דעתנו לכתב האישום שהגישה המדינה כנגד המשיבים, פרוטוקולי הדיונים שהתקיימו בפני בית משפט קמא, שלושת תסקירי שירות המבחן לגבי כל אחד משני המשיבים, גזר הדין של בית משפט קמא, הודעת הערעור על נימוקיה, פרוטוקול הדיון שהתקיים בפנינו ביום 11.3.21, הודעתו בכתב של ב"כ המשיב מס' 2 מיום 18.4.21, והפסיקה שכל אחד מן הצדדים הגיש לעיונו, מסקנתנו היא כי ערעור המדינה בדין יסודו.

כ"א. העבירה של החזקת נשק בלא רשות על-פי דין היא עבירה מסוג **פשע** שהמחוקק קבע לצידה שבע שנות מאסר. אנו מפנים להוראת סעיף 144(א) של חוק העונשין:

**"הרוכש או המחזיק נשק בלא רשות על-פי דין להחזקתו דינו - מאסר שבע שנים,
אולם אם היה הנשק, חלק, אבזר או תחמושת כאמור בסעיף קטן (ג)(1) או (2)**

עמוד 15

דינו - מאסר שלוש שנים".

בית-המשפט העליון אמר אך לאחרונה את דבריו באשר לחומרת העבירה לפי סעיף 144(א) של חוק העונשין. אנו מפנים ל-ע"פ 147/21 **מדינת ישראל נ' ירין ביטון** (14.2.21), פסקה 7:

"ואין זה מקרי שעצם הרכישה או ההחזקה של כלי נשק בלא רשות על-פי דין להחזקתו גוררת אחריה עונש מירבי של שבע שנות מאסר, כאמור בסעיף 144(א) לחוק העונשין. עונש זה ועונשים אחרים, שחלקם חמורים אף יותר, אשר מוטלים על עברייני נשק, מהווים חלק ממלחמתה הבלתי מתפשרת של החברה בנגע ששמו זילות חיי אדם והקלות הבלתי נסבלת של הלחיצה על ההדק..."

ובנוסף, שם, פסקה 8:

"לזאת אוסיף, כי עונשי מאסר מרביים אינם באים לקבוע אך ורק את גבולה העליון של סמכות הענישה שבידי בתי המשפט. עונשים כאמור מבטאים את רמת הענישה הראויה במקרים החמורים ביותר של ביצוע העבירה שבה עסקינן, ומהם ניתן וראוי לגזור את מתחם העונשים עבור מקרים פחות חמורים... מובן מאליו הוא, שגזירה כאמור אינה נעשית בדרך של התאמה מתמטית. מדובר אך ורק בזיקה עניינית לחומרת העבירה, כפי שנקבעה על ידי המחוקק שאת דבריו אנו מקיימים. הקפדה על זיקה כאמור היא חלק מהבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה, אשר נעשתה בגדרו של תיקון 113 לחוק העונשין..." (ההדגשה שלנו).

ועוד נכתב שם, בפסקה 10:

"... הטלת עונשים חמורים ומרתיעים על עברייני נשק היא עיקר תרומתם של בתי המשפט למיגור התופעה ולהרחקת העברייני עם האקדח משגרת חייהם של אזרחי מדינה שומרי חוק..."

כ"ב. ערים אנו לכך, שבכל הנוגע לענישה המוטלת על ידי בתי המשפט בערכאותיהם השונות על נאשמים שהורשעו בעבירה של החזקת נשק שלא כדין לפי סעיף 144(א) של חוק העונשין, קיים מנעד של פסיקה, כשבחלק מן המקרים מוטלים עונשי מאסר שמתאפשר לרצותם על דרך של עבודות שירות, ובחלק אחר של המקרים מוטלים עונשי מאסר בפועל לריצוי מאחורי סורג ובריח. מתחם הענישה בעבירה זו נע בדרך כלל בין 12 חודשי מאסר בפועל ל-24 חודשי מאסר בפועל, ובמקרים אחרים בין

10 חודשי מאסר בפועל ל-24 חודשי מאסר בפועל.

נציין, כי בעניינו קבע בית משפט קמא, כי מתחם הענישה ההולם נע בין 10 חודשי מאסר בפועל לבין 18 חודשי מאסר בפועל, אך לטעמנו מתחם הענישה ההולם נע בין 10 חודשי מאסר בפועל לבין 24 חודשי מאסר בפועל.

נתנו דעתנו לפסקי הדין הרבים ששני הצדדים הגישו לעיונו. סבורים אנו, כי בשנים האחרונות קובעת פסיקת בית-המשפט העליון, שהענישה הראויה בעבירות נשק אמורה לבוא לידי ביטוי בהטלת עונש מאסר לריצוי בפועל (שלא על דרך עבודת שירות), גם כשמדובר בנאשמים שאין להם עבר פלילי, למעט כאשר מתקיימות נסיבות חריגות מאד.

כ"ג. לא נעלם מעינינו פסק-דין של בית משפט העליון ב-ע"פ 5807/20 מוחמד שיבלי נ' מדינת ישראל (30.12.20), (להלן: "עניין שיבלי").

באותו מקרה הורשע המערער בבית המשפט המחוזי בעבירה של נשיאת נשק והובלתו ונדון ל-12 חודשי מאסר בפועל. ערעורו התקבל ועונשו הופחת ל-9 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות.

יובהר, שבעניין שיבלי, קבע בית-המשפט העליון, שעסקין במקרה חריג שבחריגים, זאת לאחר שנקבע, כי המערער (שם) סובל מפוסט טראומה עקב פציעה שעבר במסגרת שירותו הצבאי, והוא הוכר כנכה צה"ל. מבדיקה פסיכיאטרית שעבר עלה, כי נוכח העדר תעסוקה ועקב ההליך המשפטי שמתנהל נגדו, חלה החמרה במצבו הנפשי. עוד צוין שם, כי הפגיעה בשירות הצבאי הותירה צלקת עמוקה בנפשו עד עצם היום הזה, וחרטתו באשר לביצוע העבירה נראתה כנה ועמוקה. נוכח כלל הנסיבות של ביצוע העבירה, בעניין שיבלי, ובעיקר בהתחשב במצבו הרפואי, הנפשי והמשפחתי, קיבל בית-המשפט העליון את המלצת שירות המבחן להימנע מלהטיל על המערער (שם) עונש מאסר לריצוי בפועל.

כ"ד. לא שוכנענו כי במקרה שבפנינו קיימות נסיבות כה חריגות שיש בהן כדי להצדיק הימנעות מהטלת עונש מאסר לריצוי בפועל בגין העבירות של החזקת נשק ותחמושת שלא כדין, כעולה ממדיניות הענישה שבאה לידי ביטוי בפסיקתו של בית-המשפט העליון.

עיינו בשלושת התסקירים שהוגשו על ידי שירות המבחן לגבי כל אחד משני המשיבים, ונתנו דעתנו להמלצותיו של שירות המבחן להטלת עונש מאסר לריצוי על דרך עבודות שירות, בהתחשב בתהליך השיקומי שעברו המשיבים, ואולם, כידוע, שיקוליו של שירות המבחן למבוגרים אינם חופפים בהכרח את שיקוליו של בית-המשפט. עיינו בע"פ 344/81 מדינת ישראל נ' שחר סגל, פד"ה (4) 313 בעמ' 318 (להלן: "עניין סגל"), מפי כב' הנשיא מ. שמגר ז"ל:

"שיקוליו של שירות המבחן למבוגרים אינם חופפים בהכרח את שיקוליו של בית-

המשפט, וזאת, בין היתר, מאחר שהוא אינו מופקד על הראייה הכוללת, הבוחנת גם את אלמנט ההרתעה הכללי ונתונים כיוצ"ב. לכן, אין לבוא בטרוניה אל שירות המבחן, אם הוא נותן דעתו בעיקר לאינטרס האישי של הנאשם, ואף מוכן להציע הצעות לשיקום, המעוגנות, לעיתים, בהערכה ובהתרשמות ותו לא. השירות רואה את עיקר מעייניו במיצוי של היבט מוגדר של הנתונים, הנאספים לקראת ההכרעה השיפוטית, ובית המשפט הוא שיוצר את האיזון הנאות בין הנתונים השונים ומופקד על ראייתו של השלם להבדיל מן הקטע או המקוטע. מכאן כי אל הדברים העולים מן התסקיר, מצטרפים, בדרך כלל, נתונים רלוונטיים נוספים, המשמשים יסוד לשיקוליו של בית-המשפט, כגון מהות העבירה, הלקחים לגבי האיש ומעשיו, כפי שהם מתגבשים בראייתו של בית-המשפט ועוד".

עוד ראוי ליתן את הדעת על דבריו הבאים של כב' הנשיא מ. שמגר ז"ל בעניין סגל הנ"ל, פסקה 7:

"הנסיבות האישיות של נאשם - לרבות אופיו והתנהגותו הכללית והסיכון שיעבור עבירות נוספות - הן לעולם שיקול רלוונטי בקביעת מידת העונש, כל עוד אין מדובר באישום, הקובע עונש חובה. אולם הנסיבות הללו אינן ממצות את מה שטעון שיקול עובר לגזירת העונש, ויש בהן רק נדבך אחד או מרכיב אחד מתוך מרכיבים מספר. זאת ועוד, המשקל היחסי של הנסיבות האישיות בזיקתן לעבירה ולנסיבותיה משתנה ממקרה למקרה, וכל עוד אין מדובר בנסיבות יוצאות דופן, מקובל, בדרך כלל, כי ככל שחומרת העבירה גוברת, הרי לצורך קביעת מידת העונש פוחת משקלן היחסי של הנסיבות האישיות המקלות. זאת ועוד, כאמור יש עבירות שבשל אופיין ותוצאותיהן יש בהן משקל יחסי מועט לעברו הנקי של העבריין..."

(ההדגשה שלנו).

באשר להלכה לפיה המלצת שירות המבחן אינה מחייבת את בית-המשפט השוקל בהחלטתו קשת רחבה של שיקולים, עיינו עוד: ע"פ 9598/16 קטיש נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (13.7.17).

כ"ה. ב-ע"פ 8416/09 מדינת ישראל נ' חרבוש ואח', פסקה 55 (9.6.10) נכתב כך:

"...חומרתה של עבירת החזקת הנשק מקורה בכך שעבירה זאת אינה נעשית לרוב אלא כדי לאפשר ביצוען של עבירות אחרות, שמעצם טבעו של הנשק, כרוכות באלימות או בהפחדה... כפי שציינה חברתי הנשיאה ד' ביניש, המציאות השוררת בארץ המתבטאת בזמינותו של נשק חם ורב עוצמה שיש עמו פוטנציאל

להסלמת האלימות העבריינית, מחייבת מתן ביטוי עונשי הולם והחמרה ברמת הענישה... יש לעשות כן עוד בטרם יעשה באקדח שימוש קטלני, באמצעות הרחקת המחזיק בו מן החברה לפרק זמן, והעברת מסר מרתיע באמצעות עונש מאסר ממשי לריצוי בפועל...". (ההדגשה שלנו).

כ"ו. ב-רע"פ 2265/18 **זוהיר עמאר נ' מדינת ישראל** (29.3.18) הורשע המבקש (שם) בשתי עבירות של החזקת נשק לפי סעיף 144(א) של חוק העונשין בגין **כך שהחזיק שני תתי מקלע מאולתרים עם מחסניות**, אחד מהם הוסתר בתחתית תא המטען ברכב עם מחסנית ריקה והשני בתיק עם שתי מחסניות.

בעת ביצוע העבירה טרם מלאו למבקש 21 שנים. לא היה לו עבר פלילי. שירות המבחן המליץ להטיל על המבקש צו מבחן למשך שנה במהלכה ישולב בקבוצה טיפולית, לצד מאסר לריצוי בעבודות שירות, מאסר מותנה וקנס. בית משפט השלום דן את המבקש לשתי שנות מאסר בפועל, מאסר מותנה וקנס, זאת לאחר שעמד על החומרה היתרה בעבירות של החזקת נשק המחייבות, ככלל, השתת עונש מאסר מאחורי סורג ובריח גם על מי שאין עבר פלילי הנזקף לחובתו, ולא מצא לחרוג ממתחם הענישה משלא השתכנע מקיומם של סיכויי שיקום.

בית-המשפט המחוזי קיצר את תקופת המאסר **והעמידה על 20 חודשי מאסר**.

בקשת רשות הערעור לבית המשפט העליון נדחתה, ונקבע, שאין מקום להתערב בשיקולים של בית משפט השלום ובית המשפט המחוזי. עוד צוין שם בפסקה 11:

"אף שהעונש שהוטל על המבקש אינו קל בהתחשב במכלול נסיבותיו האישיות, אינני סבור כי העונש סוטה באופן ניכר ממדיניות הענישה הנוהגת בעבירות של החזקת נשק, בייחוד לנוכח מגמת ההחמרה בעבירות מסוג זה (כך למשל, ע"פ 3288/14 מדינת ישראל נ' קריספיל (24.8.2014), ע"פ 5004/17 מדינת ישראל נ' אלעטאונה (20.11.2017). בנסיבות אלו לא מצאתי כי עולה חשש לעיוות דין כלפי המבקש...".

כ"ז. בנוסף, מפנים אנו ל-ע"פ 2564/19 **אברהים אזברגה נ' מדינת ישראל** (18.7.19) (להלן: "עניין אזברגה"). שם נכתב בפסקה 10:

"בית משפט זה עמד בשורה ארוכה של פסקי דין על חומרתן הרבה של עבירות הנשק ועל הסכנה הגבוהה במיוחד לשלום הציבור ובטחונו הטמונה בנשיאה והחזקה של נשק. הדבר חמור שבעתיים במציאות הישראלית שבה נשק בלתי

חוקי עשוי לשמש הן לפעילות חבלנית עוינת על רקע בטחוני והן לפעילות עבריינית... לפיכך קיימת בפסיקה מגמת החמרה ברמת הענישה של המעורבים בעבירות נשק תוך מתן ביטוי עונשי הולם לסכנה הנשקפת מהן; וזאת במטרה להרתיע את היחיד והרבים גם יחד מפני ביצוען. ברירת המחדל בעבירות נשק היא אפוא מאסר בפועל גם כאשר הנאשם נעדר עבר פלילי, כבענייננו...". (הדגשה שלנו).

בעניין אזברגה הנ"ל, הפנה בית-המשפט העליון לע"פ 5220/09 עוואודה נ' מדינת ישראל, פסקה י' (30.12.09):

"דרך המלך בכגון דא, בסופו של יום, צריכה להיות ככלל מאסר מאחורי סורג ובריח, וזאת בראש ובראשונה להרתעת היחיד והרבים; אורך התקופה כרוך כמובן בנסיבות הספציפיות של העושה והמעשה. אכן ערים אנו לכך שלאדם בעל רקע נורמטיבי, וכזה הוא המערער, שהות במאסר אינה קלה כל עיקר, ובהיותו במעצר חווה מקצת הטעם. אך נשק הוא נשק הוא נשק, ובנסיבות הישראליות נשק בידיים לא מורשות עלול להתגלגל למקום לא טוב, וכדברי האומר 'מחזה שבמערכתו הראשונה נראה אקדח, עשוי האקדח לירות במערכה האחרונה'". (ההדגשה שלנו).

כ"ח. ב-ע"פ 4406/19 מדינת ישראל נ' יונס סובח (5.11.19) (להלן: "עניין סובח") נכתב על ידי כב' השופט מ' מזוז:

"התופעה של החזקת נשק שלא כדין על ידי אזרחים מהווה איום על שלום הציבור ועל הסדר הציבורי. היא התשתית ו'הגורם בלעדיו אינן' (Causa sine qua non) למגוון רחב של עבירות החל בעבירות איומים ושוד מזוין, המשך בעבירת גרימת חבלה חמורה וכלה בעבירות המתה... על כן, המאבק בתופעות האלימות החמורות בחברה הישראלית בהן נעשה שימוש בנשק מחייב, מעבר למאמץ של 'לשים יד' על כלי הנשק הבלתי חוקיים הרבים שבידי הציבור, גם ענישה מחמירה ומרתיעה בעבירות נשק, לרבות על עצם החזקה או רכישה שלא כדין של נשק... ביעור תופעת החזקת כלי נשק בלתי חוקיים הוא אפוא אינטרס ציבורי מהמעלה הראשונה ותנאי הכרחי למאבק בתופעות הפשיעה האלימה לסוגיה הרווחות במקומותינו, בבחינת 'ייבוש הביצה' המשמשת ערס לגידולן של תופעות אלה. מהלך כזה מחייב הרתמות גם של בתי המשפט על ידי ענישה מחמירה ומרתיעה לעבירות נשק בלתי חוקי באשר הן, וכל שכן מקום שנעשה בנשק כזה שימוש בביצוע עבירות אלימות לסוגיהן". (ההדגשה שלנו).

כב' השופט י' אלרון ציין בדבריו שבעניין **סובח** הנ"ל, פסקה 17:

"בהתאם לכך ולנוכח ריבוי מקרי הירי, יש לנקוט במדיניות ענישה מחמירה כלפי ביצוע עבירות החזקת נשק שלא כדין, ועל אחת כמה וכמה, שימוש בנשק חם ופציעתם של קורבנות שונים עקב כך". (ההדגשה שלנו).

כ"ט. אך לאחרונה בע"פ 6277/20 **קנאו דניאל היילי נ' מדינת ישראל** (24.3.21), ציין כב' השופט מ' מזוז, שם, בפסקה 37 (תוך הפנייה לדבריו הנ"ל מתוך פסק הדין בעניין **סובח**):

"וכפי שנזדמן לי להעיר לאחרונה, התופעה של החזקת נשק שלא כדין, וכל שכן השימוש בו, מהווים איום על שלום הציבור, תשתית למגוון רחב של עבירות, ומחייבת הירתמות גם של בתי המשפט על ידי ענישה מחמירה ומרתיעה..." (ההדגשה שלנו).

ל. על-יסוד כל המפורט לעיל איננו סבורים, שגזר-דינו של בית משפט קמא שהטיל על שני המשיבים עונש מאסר של תשעה חודשים לריצוי בעבודות שירות, יכול לעמוד, וזאת גם לאחר שהבאנו בחשבון את גילם הצעיר של שני המשיבים, העדר הרשעות קודמות, הודאתם שהביאה לחסכון בזמן שיפוטי, התהליך שעברו במסגרת שירות המבחן, וההמלצה שבתסקירים.

ל"א. בהתאם לעובדות כתב-האישום, שבהן הודו שני המשיבים, **החזיקו הם בצוותא שני כלי נשק מסוג קרלו, תת מקלע מאולתר**, כשעם אחד מכלי הנשק מחסנית, ועם כלי הנשק האחר שתי מחסניות, ובאחת מהן ארבעה כדורי תחמושת 9 מ"מ, התואמת לסוג הנשק.

במסגרת הודאתם של המשיבים מיום 10.6.19 בעובדות כתב-האישום, לא ניתן כל הסבר באשר לנסיבות החזקתם בשני תתי המקלע המאולתרים.

בתסקיר שירות המבחן מיום 7.11.19, טען המשיב מס' 1, כי מצא את הנשק בשקית, שעה שביצע חפירה בעת הקמת הבית והרחבת השטח לצורך בניית גדר, ומכיוון שחשש שגורמים עברייניים, להם יכול ושייך הנשק, עלולים לפגוע בו אם יפנה למשטרה. הוא החזיר את הנשק למקומו, ומסר לחבריו שמצא נשק בתקווה שבעל הנשק יגיע וייקח אותו. לבני משפחתו לא סיפר דבר מחשש שיפנו למשטרה, מה שעלול היה להצית סכסוך בכפר.

המשיב מס' 2 טען בפני שירות המבחן, לפי התסקיר מיום 3.11.19, שהנשק והתחמושת אינם שייכים לו, וכי כאשר ביקר אצל המשיב מס' 1 הבחין הוא בנשק המצוי בסמוך לביתו של המשיב מס' 1, החזיק

אותו, הצטלם כשהוא מחזיק בו, והחזירו למקום.

עד כאן הסבריהם של שני המשיבים בפני שירות המבחן.

אך יש ליתן את הדעת על-כך, שמן התסקיר בעניינו של המשיב מס' 1 מיום 7.11.19 עולים דברים **נוספים** שהוא מסר:

"...מתיאורו של עבדאללה את תנאי המחיה באזור מגוריו, עלה, כי עד לאחרונה הוא נתקל בהתנהגות אלימה ועוינת מצד תושבים אחרים, בשל מקרי ירי וסכסוכים, אם כי לא היה מעורב בהם באופן פעיל. לתפיסתו, בחודשים האחרונים חלה רגיעה במקרי הפגיעה בכפר שלו. עוד עלה, כי פעמים רבות עבדאללה פנה בבקשה לעזרה לגורמי החוק, סביב מקרי ירי באזור מגוריו, אך הפניות לא טופלו, לדבריו. מדבריו אלה ניתן להתרשם מתחושת חוסר מוגנות באזור מגוריו והתחושה כי לגורמי החוק אין השפעה ממתנת על המתרחש בערערה". (ההדגשה שלנו).

בפסקת ה"סיכון לעבריינות וסיכויי השיקום" כותב שירות המבחן בתסקיר מיום 7.11.19 כך:

"... מדבריו עלתה מציאות חיים מורכבת עמה מתמודד, של חוסר מוגנות ותפיסת גורמי החוק ככאלה המתקשים להוות הגנה עבורו ועבור בני משפחתו. נראה כי על רקע תפיסות אלה עבדאללה פועל לעיתים באופן עצמאי לפתרון בעיות ובדרך אשר נוגדת את החוק". (ההדגשה שלנו).

מכל המתואר לעיל בתסקיר שירות המבחן, ניתן להבין לצורך מה הוחזקו הנשק והתחמושת מושא הדיון. הדבר מצביע על הסיכון הגבוה הטמון בעבירה זו של החזקת נשק שלא כדין, דהיינו, זמינות הנשק והתחמושת בידי מי שאינם מורשים להחזיק בהם, כשהחזקה זו מאפשרת נגישות לשימוש בנשק ובתחמושת לפתרון סכסוכים אלימים. זהו זרע הפורענות שעלול להביא לפגיעה באזרחים תמימים ולקורבנות בנפש, גם אם הפגיעה בנפש מתרחשת מחמת שהמחזיק בנשק ובתחמושת אינו כשיר להשתמש בהם.

ל"ב. כפי שכבר ציינו לעיל, מתחם הענישה אותו קבע בית משפט קמא בגזר-דינו (בין סף תחתון של 10 חודשי מאסר בפועל לבין רף עליון של 18 חודשי מאסר בפועל) אינו הולם את מהות העבירות בגין הורשעו שני המשיבים. לטעמנו, מתחם הענישה נע לכל הפחות בין סף תחתון של 10 חודשי מאסר לרף עליון של 24 חודשי מאסר (עפ"ג (מחוזי חיפה) 34995-05-20 **מדינת ישראל נ' פלוני** (18.6.20)).

(להלן: "עניין פלוני"), או אף בין 12 חודשי מאסר בפועל ל-24 חודשי מאסר בפועל (עפ"ג (מחוזי נצרת) 21260-10-19 מדינת ישראל נ' מזאריב (24.11.19)).

ל"ג. אכן, בהתאם להוראת סעיף 40ד(א) של חוק העונשין, רשאי בית-המשפט בנסיבות המתאימות לחרוג לקולא ממתחם הענישה ההולם:

"קבע בית-המשפט את מתחם העונש ההולם בהתאם לעיקרון המנחה ומצא כי הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם, רשאי הוא לחרוג ממתחם העונש ההולם ולקבוע את עונשו של הנאשם לפי שיקולי שיקומו...".

במקרה שבפנינו המליץ שירות המבחן בתסקירים שנעשו לגבי כל אחד משני המשיבים, שאלה ירצו את עונש המאסר על דרך עבודות שירות.

אכן, שני המשיבים נטלו חלק במפגשים ובקבוצות טיפול שהתקיימו במסגרת שירות המבחן, והתסקירים הם חיוביים, ואולם לא שוכנענו שקיימת הצדקה לחרוג לקולא ממתחם הענישה. נוכח חומרת העבירות בהן הורשעו שני המשיבים, סבורים אנו, שגובר עקרון ההלימה לפי סעיף 40ב של חוק העונשין, ובפרט בשים לב לפסיקתו העדכנית של בית-המשפט העליון, שאלה הפנינו לעיל.

ל"ד. נסיבות המקרה בענייננו חמורות הן, משעסקינן בכך **ששני המשיבים החזיקו בצוותא שני כלי נשק, מסוג "קרלו", תת מקלע מאולתר**, כשלצד אחד מהם מחסנית ולצד האחר שתי מחסניות, ובאחת מהן ארבעה כדורי תחמושת 9 מ"מ התואמת לסוג הנשק.

מתחם הענישה, לפי הפסיקה בעניין **פלוני** הנ"ל, הוא, כמצוין כבר לעיל, בין סף תחתון של 10 חודשי מאסר לבין רף עליון של 24 חודשי מאסר.

בנסיבותיו של המקרה מושא הדיון כאן, ובשים לב לטיב כלי הנשק בהם החזיקו בצוותא שני המשיבים, הענישה הקונקרטית ההולמת לגביהם אמורה לעלות מעבר לסף התחתון של מתחם הענישה, ולנוע בין הסף התחתון של המתחם לבין מחציתו של המתחם (17 חודשי מאסר).

ואולם, בהתחשב בגילם הצעיר של שני המשיבים, העדר כל עבר פלילי, התסקירים החיוביים וההמלצות של שירות המבחן, הנסיבות האישיות של שני המשיבים, כפי שאלה באו לידי ביטוי בתסקירים, היותם תחילה במעצר מאחורי סורג ובריח, ובהמשך במעצר בית, תחילה מלא ובהמשך חלקי (כמפורט בהודעת ב"כ המשיב מס' 2 מיום 18.4.21), הודאתם שהביאה לחסכון בזמן שיפוטי, וכן בהתחשב בכך שאין זו דרכה של ערכאת הערעור למצות את הדין עם נאשם כשמתקבל ערעור המדינה על קולת העונש, מחליטים אנו **שלא** לעלות מעבר לסף התחתון של מתחם הענישה, לקבל את ערעור המדינה, לבטל את המאסר לריצוי בעבודות שירות, שקבע בית משפט קמא בגזר-דינו, וחלף זאת אנו מטילים על כל אחד משני המשיבים עונש של **10 חודשי מאסר בפועל**

בניכוי ימי מעצרם של השניים, דהיינו, מיום 14.3.19 עד 16.4.19.

המאסר המותנה שקבע בית משפט קמא בגזר-דינו עומד בעינו ללא שינוי.

אנו מורים לשני המשיבים להתייצב למאסרם בבית המעצר קישון ביום ראשון 30.5.2021 עד השעה 10:00 או על-פי החלטת שב"ס כשברשותם תעודת זהות או דרכון.

על המשיבים לתאם את הכניסה למאסר כולל האפשרות למיון מוקדם, עם ענף אבחון ומיון של שב"ס טלפון: 08-9787336, 08-9787377.

על מזכירות בית-המשפט להנפיק פקודות מאסר בהתאם לאמור בפסק דין זה.

עוד ובנוסף, אנו מורים למזכירות בית-המשפט להמציא את העתק פסק הדין אל:

(1) שירות בתי הסוהר.

(2) הממונה על עבודות שירות.

(3) שירות המבחן למבוגרים.

ניתן היום, י' אייר תשפ"א, 22 אפריל 2021, במעמד הנוכחים.

א' בולוס, שופט

ע' ורבנר, שופטת

י' גריל, שופט עמית
[אב"ד]